ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΡΙΤΑΣ ΜΠΟΥΜΗ ΠΑΠΠΑ

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1944

ΛΙΟΘΗΚΗ
ΛΟΓΛΕΙΟΥ
ΥΜΑΤΟΣ
ΩΝ Α.Π.Θ.
ΥΛΛΟΓΗ
ΗΤΕΡΗΣ
ΡΑ
5610
.Μ73
Α84
1945
c.1

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ „ Α. Ε. ΑΘΗΝΑ 1945

PA
5610
.M73
A81
1945
c.1

ΑΡΧΕΙΟ ΤΟΝΗ & ΙΩΑΝΝΑΣ ΣΗΜΕΡΗ
ΤΕΛΛΟΓΛΕΙΟ
ΙΔΡΥΜΑ
ΤΕΧΝΩΝ
Α.Π.Θ.

Ⅴ 55

L.9.75

Βιβλιοθήκη
ΤΕΛΛΟΓΛΕΙΟΥ
ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΤΕΧΝΩΝ
Α.Π.Θ.
Κωδ. 07082

0640005286

ΑΘΗΝΑ

ΔΙ 02545/ΜΠΟ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

1

ΡΙΤΑΣ ΜΠΟΥΜΗ ΠΑΠΠΑ

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1944

«ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ» Α.Ε. ΑΘΗΝΑ 1945

Copyright «ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ» Α. Ε. ΑΘΗΝΑ 1945

ΑΘΗΝΑ

Εἶν' ἡ Ἀθήνα ἄρρωστη βαρειὰ
πρὶν λίγες ὧρες πέταξε τὸν κεφαλόδεσμό της
καὶ μὲ σαράντα πυρετὸ βάρεσε τὰ ταμπούρλα τῆς ἐξέγερσης
στὶς πλατεῖες καὶ στοὺς ἐφτάψυχους γυμνοὺς συνοικισμούς της.
Ἀναμαλλιάρα ξέστηθη σὰν τἄγαλμα τῆς τρέλλας
φορώντας τὴ λευτεριὰ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω
καὶ τὴν τρομερὴ σπάθα τῆς ἀποκάλυψης
βαδίζει μέσα στοῦ ἱστορικοῦ δεκέμβρη τὴν ὁμίχλη
ποὺ σκίζουν τὰ μυδράλια κ' οἱ μπόμπες.

Οἱ μιστοφόροι σκότωσαν προχτὲς μὲ πολυβόλα
τὰ πιὸ λαμπρὰ κι ἀγέλαστα παιδιά της
ὅσα ἀπομεῖναν ὄρθια μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια
καὶ τὸν ἥλιο παράσημο στὰ τρυπημένα στήθη
γιατὶ φωνάζανε πολὺ γιὰ λευτεριὰ καὶ δίκιο
μὲ κεῖνα τὰ μεγάλα τους πεινασμένα στόματα
κλεισμένα μιὰ τετράχρονη νύχτα δίχως φεγγάρι
στὶς κόλασες τῶν χαϊδαριῶν μὲ τὰ τσιγγέλια καὶ τὶς πίσες.
Κάτω ἀπὸ τὸ μπαρμπαρέζικο παλάτι
χτισμένο μὲ τὰ κόκκαλα τῶν γονιῶν μας
τὸ αἷμα ἄνοιξε σαράντα κόκκινες κολυμπῆθρες
ποὺ σκέπασε ὁ λαὸς εὐτὺς

μὲ δάφνες δάκρια καὶ λεμονιᾶς κλωνάρια
μὲ στίχους ἀνορθόγραφους καὶ καφτοὺς ὅρκους
γραμμένα μὲ τὸ ἴδιό τους αἷμα
ἀπάνω σὲ στρατσόχαρτα
σὲ χαλασμένους πρόχειρους σταυροὺς
ποὺ δέσαν τὰ κορίτσια τῆς ἀντίστασης μὲ τὰ μαλλιά τους
σὲ μαντηλάκια σὲ σημαῖες.
Ἀπὸ κεῖ πέρασε ὅλη ἡ Ἀθήνα καὶ βαφτίστηκε
χλωμὴ σὰν τὸ λιβάνι καὶ ξυπόλητη
ἐκεῖ γονάτισε μὲ τὶς πλεξοῦδες της λυτὲς
ἡ πιὸ χαροκαμένη μάνα τῆς γῆς
ἡ Ἑλλάδα
ψέλνοντας τὸ ἐμβατήριο τῆς θυσίας
ὡς ποὺ ροζιάσανε τὰ γόνατά της στὴν ἄσφαλτο
κάτω ἀπ' τὶς πιπεριὲς ποὺ κλαίγανε
μπροστὰ στὸν Ἄγνωστο Στρατιώτη ποὺ ἀποροῦσε.
Φουρτούνα ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ ποὺ μέσ' τὰ κύματά της
πλέουν σαράντα φέρετρα σημαιοστολισμένα
μαῦρο ποτάμι ἀνθρώπινο ἀπὸ τοὺς καταράχτες τῆς ἀγανάχτησης
κατεβασμένο στὰ μπουγάζια τῆς Ἀθήνας
κι ὅπου περνοῦσε βούιζε σὰ μέσα σὲ πλατάνια
νὰ πνίξει τὶς οἰκοδομὲς μὲ τοὺς φονιάδες τῆς Ἰδέας.
Πάνω στὴ ματωμένη γῆ πατάει ξυπόλητη
μὲ πόδια βαφτισμένα σὲ χιλιάδες ἥλιους
μὲ τοὺς γερμανικοὺς χαλκάδες ἀκόμα στὰ μπράτσα
μὲ ἀγιάτρευτα τὰ μητρικά της στήθια
ἀπὸ τὶς αὐγινὲς ριπὲς τοῦ Σκοπευτήριου.
Τἀρχαῖο της χῶμα τὄσκαψαν νέοι τύραννοι
μὲ σίδερο ποὺ τὸ χτυποῦν οἱ γελασμένοι ἐργάτες
στἀμόνι τῆς ἰσόβιας ὑπομονῆς τους
ὅλμοι κυνηγᾶνε τἀγέρωχο βῆμα της
ζητώντας νὰ παγώσουνε τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς της
νὰ δαμάσουνε τῶν μαλλιῶν της τὴν ἀστρένια χαίτη.

νἀγοράσουν τὴν τιμή της μἕνα συμβόλαιο
αὐτοὶ ποὺ στέριωσαν τὸ θρόνο τους
στὰ κόκκαλα τῶν κατοίκων τῆς γῆς
τοῦ ἄσπρου, τοῦ κίτρινου, τοῦ μαύρου ἀδερφοῦ μας
αὐτοὶ ποὺ φοροῦν πανωφόρι ἀπὸ ἀνθρώπινο δέρμα
ἀπ' τῆς Ραχὴλ τὰ δάκρια δαχτυλίδια
καὶ διασκεδάζουν μὲ πινακοθῆκες γελασμένων κοριτσιῶν.

Η 'Αθήνα βάρεσε συναγερμὸ μεσάνυχτα
μὲ τὶς καμπάνες τὶς σειρῆνες εἶπε ΟΧΙ
μὲ τὴν κιθάρα τοῦ Φεραίου
καὶ τὰ χωνιὰ τῆς ἀδούλωτης τετραετίας
κ' ἔτσι γδυτὴ κι ἀβάσταγη σὰν τὴ Δόξα τοῦ Γκύζη
στοὺς δρόμους χύθηκε τῆς παραφροσύνης
ἐκεῖ ποὺ μόνο ἡ δόξα περπάτησε τῆς Σαλαμίνας
μὲ ξύλα ὅπλα καὶ δαδιὰ ἀναμμένα.
Πῶς τὸν πλαντάζει ἡ λευτεριὰ τοῦτο τὸν τόπο !
Μαζί της χλιμιντρᾶν τἀλόγατα ποὺ βγῆκαν ἀπ' τὶς στάνες
καὶ τὰ σκυλιὰ ποὺ ὀσμίστηκαν καινούριο ξένο
τὰ πεινασμένα τὰ παιδιὰ ποὺ πέταξαν μὲ ὀργὴ
κατάμουτρα στὰ μέγαρα τὸ ψωμὶ τῆς ἐλεημοσύνης
χορτάτα ἀπ' τῆς πατρίδας τὸ γάλα
τἀγόρια τοῦ θανάτου μὲ ξαφτέρουγα τὰ φτυάρια καὶ τὶς ἀξίνες
ποὺ πᾶνε νὰ στήσουν τῆς τιμῆς τὸδόφραγμα
πλατὺ σὰν τὰ στήθια τῆς Ρωμιοσύνης
ποὺ θὰ κρατήσει ὁλόρθο μπρὸς στὰ τάγκς
ὁ πυρετὸς τῶν ἀθηναίων ἐφήβων
τῶν κοριτσιῶν μὲ τὰ μεγάλα μάτια
ποὺ ζώστηκαν τὰ φυσεκλίκια
καὶ ροβολᾶν στὴ μάχη σὰ σὲ γάμο.

Παράτησαν τὶς ἐκκλησιὲς γεμάτες οἱ δεσποτάδες
οἱ μαθητὲς τὰ θρανία τους
τὰ τσαντήρια τους στὸν ἄνεμο οἱ γύφτοι
κι ὅλοι κοντά σου τρέξανε μὲ τὰ πυρὰ κοντάρια τῶν χεριῶν τους
Ἀθήνα ποὺ σὰ μαινάδα σφυρίζεις
τὴν οἰκουμενική σου ἀπελπισιὰ στὰ σταυροδρόμια
κάτω ἀπ' τὰ ἴδια ἀεροπλάνα ποὺ χειροκροτοῦσες
σὰ γκρέμιζαν τὰ σπίτια σου
κ' ἔφερναν τὴν ἐλπίδα στὸν οὐρανό σου
τότε ποὺ τὰ ὑποδέχουσαν μὲ τόλονύχτιο μεσοφόρι στὶς ταράτσες
μὲ θυμιατήρια φιλιὰ καὶ παλαμάκια
πλάϊ στὴν περίπολο ποὺ ἀφουγκραζόταν τὴν ἀναπνοή σου.
Τόρα ἀπ' τὴ φωτιὰ ποὺ σοῦ ρίχνουν
γιὰ νὰ μικρύνουν τὸ μπόϊ σου ποὺ τοὺς τρομάζει
ἀνάβεις τὸν ξανθὸ δαυλό σου Ἀθήνα
μόλις τὸν εἶχες σβύσει ἀπ' τὴν παρανομία
καὶ χυμᾶς στῆς ντροπῆς τὰνάχτορα
μὲ τὰ ξόανα τὰ φίδια καὶ τὰ σκιάχτρα
ποὺ πάγωσαν ἑκατὸ χρόνια τὸν κόρφο σου
γεμάτον ἄστρα !

Μαδήθηκαν τοῦ Ἰλισσοῦ οἱ δάφνες ὅλες
ἔστειλε ὁ Εὐρώτας καὶ τὶς δικές του
οἱ δάφνες πνίγουν τὴν Ἀθήνα σὰ μιὰ βροχὴ πράσινη
ἀπ' τὰ βουνὰ μὲ τὰ σαράντα φλάμπουρα
μέχρι τὶς θάλασσες τοῦ σημερνοῦ Κατσώνη
στὶς ἐκκλησιὲς κρεμάστηκαν μαῦρες κουρτίνες
κάθε φτωχόπορτα σφραγίστηκε μὲ τῆς θυσίας τὴ βούλα
ἀπόστασε κι ὁ χάρος νὰ θερίζει
πλήθη κοράκια ὀσμίστηκαν τὸ πάσχα τῶν ἑλλήνων.
Ἄτριχα στήθια ἀρσενικὰ κρῦα σὰν πέτρες
κοῦροι νεκροὶ ποὺ δὲν τελειώσανε τὸ μάθημά τους

παιδιὰ μὲ δισύλλαβα ὀνόματα ἀπὸ ζάχαρη
τἄρπαξε ἡ δόξα κ' ἔφυγε κατὰ τὸ νότο.
Μανάδες μανάδες πίνουν σὲ βαθιὰ ποτήρια
τὰ δάκρια τῆς Παναγίας καὶ βλαστημᾶνε
τὰ χάσανε ἀπ' τὰ σπίτια τους δίχως ἀντίο
μεθυσμένα ἀπὸ Λευτεριὰ δρασκέλισαν τὸ κατώφλι
οὔτε στὴν κούνια τῆς ἀδερφούλας δὲν ἔσκυψαν
δίχως τίμιο ξύλο καὶ ψωμὶ
σκαρφάλωσαν στὰ σιδερένια παλάτια
γιὰ νὰ γκρεμίσουν τὶς πολεμίστρες τους
νὰ πιάσουν τοὺς δράκους ποὺ φαγαν τοὺς συντρόφους
νὰ τινάξουν τάμαρτωλὰ θεμέλια τους
μἔνα μπουκάλι μόνο δυναμίτη!

Λευτεριὰ Λευτεριὰ ἀφιόνι ἔχεις ποτίσει τὰ παιδιά μας
ἐδῶ κάτω στὴν πολιτεία μὲ τἄπιστα σύνεφα
ἀφιόνι καὶ τὸ κορίτσι μὲ τὰ δίδυμα μπουμπούκια
ποὺ πρὶν τὰ δεῖ ὁ ἥλιος
μέσ' τὸ χακὶ χιτώνιο τὰ μαντάλωσε
τὸ κορίτσι μὲ τὴν κατάστεγνη βρύση τῶν φεγγαριῶν της
ποὺ ἡ πεῖνα στράγγισε τὸ αἷμα της μέχρι σταγόνα
τέσσερα γερμανικὰ χρόνια.
Τόρα κρατάει τὸ ντουφέκι σὰ σκῆπτρο
καὶ λάμπει ὅπως κανένα ἄγαλμα στὴν πόλη ἐτούτη
καθὼς τὰ λιναρένια του μαλλιὰ
πέφτουν βροχὴ μέσα ἀπ' τὸ κράνος!
Λευτεριὰ Λευτεριὰ πυρπόλησες τὴν Ἀθήνα ὅλη
χίλια χωνιὰ μετάδωκαν τὶς φλόγες στὰ προάστεια
γλῶσσες φωτιᾶς φωνάζουν ζήτω ὁ θάνατος
ἀρχάγγελος στὴν Κηφισιὰ σὰν Ἀχιλλέας χτυπιέται
μὲ τὰ φτερὰ φλεγόμενα καὶ λιῶμα τὸ σπαθί του
μπροστὰ στὰ παληκάρια του ποὺ μάχονται ποιὸς νὰ πεθάνει πρῶτος

στὸ κάστρο ποὺ κυρίεψε σκαρφαλωμένος !
Τὶς προκυμαῖες φράζουν μὲ τὰ παράσημά τους
τὰ στήθια τῆς Ἀρβανιτιᾶς
τὰ ξύλινα ποδάρια μὲ τὴν ἀντιφασιστικὴ καρδιὰ τοῦ ἐργάτη
ἄτρομη γιὰ τὸ θάνατο γιατὶ πεθαίνει κάθε μέρα
γαλέρες γαλέρες ἀράξανε στὸ Σούνιο
πιρόγες κουβαλᾶν μαῦρα φουσάτα
φερμένα ἀπ' τὰ τσιφλίκια τῆς αὐτοκρατορίας
φερμένα ἀπ' τῆς ἱστορίας τἀνθρωποπάζαρα
μαῦρα φουσάτα Ἀθήνα γιὰ τἀγέραστα νιάτα σου
πόλη μὲ τὸ μητρικὸ μέτωπο
πιὸ θεῖο κι ἀπ' τὰ μάρμαρά σου.
Στῶν κανονιῶν τὶς μποῦκες ἀντικρὺ
παρατάχτηκαν τῶν παπούδων μας τὰ καρυοφύλια
τὸ πολυβόλο ποὺ ἄρπαξε ὁ πειραιώτης ἀπ' τὸ μακελάρη του
τὸ γιαταγάνι τῆς τετράχρονης ὀργῆς
«ἐμπρὸς ἀδέρφια μὲ τὸ σπαθὶ καὶ τὴν πένα
ἐμπρὸς γιὰ τὴν καινούρια Σαλαμίνα !»

Λευτεριὰ Λευτεριὰ πυρπόλησες τὴν Ἀθήνα ὅλη
τὴν ἔκανες χρωματιστὸ πυροτέχνημα
χριστουγεννιάτικο μπαλόνι γιὰ νὰ παίξεις
φλογερὸ ἐλατόδεντρο τοῦ νέου Χριστοῦ
ἄναψες χιλιάδες βεγγαλικὰ πάνω της
πράσινα καὶ μενεξελιὰ φεγγάρια
κομήτες ἀπὸ κιτρινωπὸ θάνατο
φοῦσκες γαλάζιες ποὺ κρέμονται τὴ νύχτα σὰν καρμανιόλες
σπαθιὰ χρυσὰ μαβιὰ χιλιοσταυρούμενα
μὴν τύχει καὶ ξεφύγει τἀγριοπερίστερο
ρουκέττες κατακόκκινες σὰν τῶν ἀγγέλων
τσαμπιὰ μὲ πορτοκαλιὲς σπίθες
ποὺ κατῆνε ἀγγίζοντας τὰ σπερδούκλια

ὀργὴ γιορτῆς μὲ πολύχρωμους πολυέλαιους
συμφωνία ἀπὸ χρώματα καταστροφῆς
ποὺ διευθύνει ἕνας ἀόρατος ἑωσφόρος
γάμος σὲ τσελιγκάτα μὲ λαμπάδες ἔλατα
ποῦρθε ὁ δεκέμβρης νὰ τὸν δεῖ μὲ τὴ σγουρὴ προβιά του
σταλμένος ἀπὸ τὸ Βοριὰ γιὰ νὰ σὲ καμαρώσει.

Ο κόσμος ὅλος ἄφωνος κοιτάζει κατὰ δῶ
κ᾽ εἶν᾽ ὀργισμένοι οἱ μακρινοὶ νέοι μὲ τἄσπρα μέτωπα
ποὺ δὲ μποροῦν νὰ τρέξουν στὴν Ἑλλάδα
μὲ τὸ Μπάϋρον καὶ τὸ Γκαριμπάλντι
νὰ σοῦ χαρίσουν Ἀθήνα τὴν ἀρρεβῶνα τους
νὰ δοῦν προτοῦ γεράσουνε
τὴν τρέλλα ντυμένη στὰ γιορτινά της φορέματα
νὰ δοῦνε τῶν ματιῶν της τὶς χάντρες
τὸν πόλεμο τοῦ μπούστου της καθὼς χορεύεις
μ᾽ ἕνα γαρούφαλο στάφτι ἀπὸ ρωμέϊκο αἷμα
καὶ τὸ στραβὸ σκουφὶ τοῦ ἀντάρτη
κάτω ἀπ᾽ τὴ γριὰ Ἀκρόπολη
σὰ γύφτισα στὶς φωτιὲς τἄη Γιάννη.
Τῆς Γαλλίας οἱ ποιητὲς σημαιοστόλισαν τὴν καρδιά τους
οἱ παρτιζάνοι σκάλισαν στὰ ντουφέκια τους ΑΘΗΝΑ
κ᾽ οἱ ρῶσοι στρατιῶτες δάκρυσαν σὰν γιὰ σφαγμένο ἀρνάκι.
Προσοχή! Προσοχή!
φωνάξαν τὰ χωνιὰ τῆς οἰκουμένης
μὲ τοῦ Οὐέλς τὸ στόμα καὶ τοῦ Μπέρναρ Σόου
κεῖ κάτω στὰ χωράφια μὲ τὰ λιόδεντρα
ποὺ ἀκόμα στέκουν ὄρθιες οἱ κρεμάλες
καὶ στοὺς σταυροὺς δὲ στέγνωσε ἡ μελάνη
ἡ γῆ κοιλοπονάει τὴ λευτεριά της!

Ρουκετοβόλα ὀβίδες καὶ μυδράλια
κανόνια ποὺ σπάζουν τὶς καρδιὲς τῶν γερόντων σὰ τζάμια
ἀεροπλάνα μὲ θυμὸ ἀπὸ γαμψὸ ἀτσάλι
ὁμοβροντίες ἀπὸ στεριὰ καὶ θάλασσα
ὤ, ἡ συναυλία τοῦ ἐγγλέζικου μίσους
γιὰ ἕνα λαὸ ποὺ τόλμησε νὰ κοιτάξει τὸν ἥλιο !
Μὰ δὲ σωπαίνει τὸ πολυβόλο τοῦ ἐλασίτη
δὲν κοιμᾶται γιὰ νὰ ξεπλύνει τὸ σάλο τῆς προσβολῆς ἀπὸ πάνω σου
τριανταφυλόλαδο σοῦφερε γιὰ τὶς πληγές σου ποὺ τσούζουν
γιορντάνι μαλαματένιες γαζίες γιὰ τὸ λαιμό σου
μήπως γλυκάνει ὁ χτεσινὸς κι ὁ σημερνός σου πόνος.
Ἄς κλείσουνε τὰ μάτια σου ποὺ τἄδαν ὅλα
ἰντοὶ κανόνια κουβαλᾶν μέσα στὸν Παρθενῶνα
δυὸ μῆνες ποὺ κατέβηκε ἡ ληστρικὴ σημαία
γιὰ νὰ χορτάσουν μὲ φωτιὰ τὶς συνοικίες τῆς πείνας.

Ὦ τἄγριο τραγὶ τὸ φοινικότριχο
μεγαλωμένο στὶς σταχτιὲς πέτρες τοῦ Ὑμηττοῦ
μὲ τὴ χλωρὴ καρδιὰ τοῦ σκίνου
πῶς χύθηκε πρῶτο στὴ φοβερὴ μάχη
ποὔδινε ὁ ἄνθρωπος γυμνὸς μὲ τὴν ἁρματωμένη βία
πῶς χύμηξε σαϊτεμένο ἀπ᾽ τὴ μεγάλη μοίρα
νὰ σταματήσει τοὺς ληστὲς στὸ ἑλληνικὸ κατώφλι !
Ἔσπασε τὰ στριφτὰ κέρατά του στὴν Ἀρβανιτιὰ
μὰ εἶχε μοιράσει θάρρος στὴν οἰκουμένη μὲ τὸ βέλασμά του
τότε ἤταν ποὺ τοὔδεσαν οἱ ἀνθρώποι
ἕν᾽ ἀστραφτερὸ κουδοῦνι
ποὺ βρόνταγε στὸν ὕπνο τῶν σκλάβων σὰν ὄρθρος
τότε ἤταν ποὺ γέμισε ἡ Ἑλλάδα
σπασμένα ἀγάλματα καὶ ξύλινα ποδάρια.
Ποῦ εἶστε ἄντρες λεύτεροι ἀπ᾽ τοὺς ὠκεανοὺς καὶ τὶς στέπες
νὰ δεῖτε τὸ ἴδιο ἀγρίμι ὁλόρθο πὰ στὸ μνῆμα του

νὰ χτυπιέται μὲ τάγκς ἀεροπλάνα καὶ κανόνια
κατάμονο μὲ τὰ μάτια του πολεμίστρες!

Πῶς ἀγαποῦν τὴ λευτεριὰ σ' αὐτὰ τὰ χώματα
μεγάλο ἡφαίστειο ἔσκασε ἀπ' τὸν κόρφο σου
μέσα στὸ καταχείμωνο τοῦ κόσμου
θἀρθοῦν οἱ παρίες τῆς γῆς νὰ ζεσταθοῦν ἀπ' τὴ φωτιά του
στὴ λάμψη αὐτὴ ποὺ χύθηκε ἀπ' τὰ ροῦχα σου
ἄστρο τοῦ νέου δεκέμβρη
ποὺ δὲ βρίσκεις σταῦλο νἀκουμπήσεις τὴ δόξα σου
γιατὶ ὅλα αὐτοχτονήσανε μαζί σου
μὰ οἱ ἄνθρωποι ποὺ κρυώνουν
θὰ δοῦν Ἀθήνα ἀπὸ μακριὰ τὸ σπιθοβολητό σου
νὰ σκάει μέσα στὴ νύχτα τους
σὰν τὀργισμένο ρόδι τῆς προφητείας.

Καπνοὶ καπνοὶ θυμώνουν
μαῦροι καπνοὶ σταχτοὶ καὶ κίτρινοι
φρουμάζουν ἀπ' τὶς δασὲς μασχάλες σου
καπνοὺς σγουροὺς σὰν ἀλαφρὰ θυμάρια
ξερνοῦν τἀεροπλάνα ποὺ φοβοῦνται τὸ θέαμά σου
ζητώντας νὰ σκεπάσουν μὲ φτονερὸ προπέτασμα
τὴ δόξα σου τρελλὴ πρωτεύουσα τῆς Ρωμιοσύνης!
Ὦ τἄναντρα θωρακωτὰ γεράκια
ποὺ γκρεμίζουν τὰ μικρὰ φτωχόσπιτα
ξαίροντας πὼς αὐτοῦ φωλιάζει τὸ μεγαλεῖο σου
ποὺ τὰ πετροβολοῦν οἱ γυναῖκες μὲ κατάρες
καὶ τὰ σημαδεύει μὲ τὴν καραμπίνα του
ὁ γέρος ἀγροφύλακας γεμάτος μῖσος!
Ἐρήμωσαν οἱ γειτονιὲς ἀπ' τὰ παιδιὰ καὶ τὰ πουλιὰ
τὰ κατώγια ξεχείλισαν ἑλληνικὰ σκέλεθρα

χάμω τὰ σπλάχνα τῶν σπιτιῶν ἀχνίζουν
μὲ τὴν καρδιά τους ζουγραφισμένη στοὺς τοίχους
καμένα μαῦρα τὰ νιόπαντρα κρεβάτια
στ᾽ἀγκωνάρια ποὺ ἀπόμειναν ὀρθὰ
φωνάζουν γιὰ τὴ ΛΕΥΤΕΡΙΑ κάτι πύρινα γράμματα
οἱ σκύλοι γλείφουν νηστικοὶ τὸ αἷμα ποὺ στραγγίζει
ἀπ᾽ τὰ πρόχειρα φορεῖα τῆς ἐπανάστασης
μὴ κ᾽ ἔπαιζαν πετροπόλεμο οἱ λαβωμένοι ποὺ γελοῦνε
καὶ βούτηξαν τὸ χέρι τους μέσ᾽ στὴ βαθιὰ πληγή τους
καὶ γράψανε στὰ στήθια τους ΕΑΜ προτοῦ πεθάνουν ;
«᾽Αφῆστε με νὰ πάω νὰ δοξαστῶ !»
παρακαλάει ὁ ἄγουρος ᾽Αντώνης
ἀγόρι ποὺ σηκώνει δεκατρεῖς δεκέμβρηδες
στὰ δυὸ γυμνά του ποδαράκια.
Σὲ μιὰ νύχτα μέσα μεγάλωσε ἔτσι
ποὺ νὰ μὴ τὸν χωράει ἡ καλύβα ποὺ τὸν γέννησε
προτιμώντας τὰ φτερὰ πέταξε τὰ κουρέλια
παράνομα ἡ ἀνταρτομάνα ᾽Αθήνα
τέσσερα χρόνια κλώσσαγε ἀετοὺς ἀπ᾽ τὰ σπουργίτια !
Μέσα στὴν καταχνιὰ τοῦ Ὑμηττοῦ χάθηκε
σφιγμένο σ᾽ ἕνα πράσινο ταλιάνικο μαντύα
σπρώχνει στὰ ἐλασίτικα λημέρια τὸ καρότσι
ἡ πείνα δὲν τὸν κέρδισε τὸ σαρανταένα
μὲ τὸ καρότσι τηνε πολέμησε
γιατὶ ἤθελε τῆς Λευτεριᾶς τὸ μήνυμα
πρῶτος νὰ τὸ βαρέσει στὸ χωνί του
νὰ δεῖ μὲ τὰ ματάκια του τὴ μεγάλη μέρα
νὰ ροβολάει ρουμπινιὰ ἀπὸ τὴν Πεντέλη
τὸν καπετὰν ᾽Ορέστη νὰ κρατᾶ τὸν ἥλιο της σὰ μῆλο !

Γιὰ τὴν ὑποδοχή της ἔραψε γαλάζιο πουκάμισο
ζουγράφισε στὴν ξώπορτα γιρλάντες

λέξεις μεγάλες ἀπὸ φωτιὰ καὶ πατρίδα
κ' ὕψωσε στὰ σανίδια τῆς παράγκας του
πρῶτος τῆς 'Ανάστασης τὸ κοντάρι.
Τόρα σκυφτὸς πηγαίνει κατὰ κεῖ
ποὺ κελαδοῦν τὰ πολυβόλα τοῦ δίκιου
ἀπ' τὰ σοκάκια ποὺ τὰ σκάφτουν οἱ ξένες μπάλες
στὰ ἰσιώματα τραγουδάει τὴ Λαοκρατία
στὶς κακοτοπιὲς βλαστημάει τὸ θεὸ τῶν ἐχτρῶν της
οἱ ρόδες του σφηνώνουν στὰ χαντάκια
μὰ ἡ δύναμή του μεγαλώνει σὰν τὸ λάστιχο τῆς σφεντόνας.
Νηστικὸς σπρώχνει τὸ καζάνι στὰ χαλάσματα
ζεστὸ νὰ φτάσει τὸ φαΐ
στὰ παιδιὰ ποὺ πολεμᾶν γιὰ ὅλους
τὸ φαΐ τῆς ἀγάπης μιᾶς γειτονιᾶς δίχως πορτοπαράθυρα
ποὺ «ἡ θειὰ» τὸ μαγειρεύει κάτω ἀπ' τἀερόπλανα
ἡ ἀθηναΐϊσα ἡ φτωχιὰ ἡ πολυφαμελίτρα
ποὺ σηκώνει τὸ καζάνι μ' ἀρσενικὰ χέρια
«ἡ θειὰ» πάφηκε ἀχτένιστα σαράντα μέρες τὰ παιδιά της
καὶ φούντωσε μιὰ μέρα τὴ φωτιὰ
μὲ τὰ κρεβατοσάνιδα καὶ τὰ σκαμνιά της!

Τὸδόφραγμα τῆς γειτονιᾶς τὸ χτίσαν μὲ τραγούδια ἐπαναστατικὰ
ποὺ στέλναν οἱ ἀντάρτες μας μὲ ρουμελιώτικα γεράκια
καὶ μουρμουρίζαμε τέσσερα χρόνια μὲ τὴν προσευχή μας
τὄχτισαν μὲ πέτρες ἀπ' τἀδάκρυτο τετράψηλο σπίτι
ποὺ τίναξε ὁ ἐργάτης μὲ τὰ χέρια ποὺ τὄχτισε
γιὰ νὰ δείξει πόσο μεγάλη εἶνε ἡ ἀπόφασή του.
Στὸδόφραγμα τῆς γειτονιᾶς χτυπᾶ ἡ καρδιὰ τῆς οἰκουμένης
κι ὁ ἀετὸς τοῦ παγκόσμιου ὄνειρου
ξαπλώνει τὶς φτεροῦγες του ὡς πάνω σὲ βιβλίο.

Εβαλα κ' ἐγὼ σὰν τὄχτιζαν μιὰ πέτρα
μιὰ πέτρα βαρειὰ σὰν τὴν καρδιά μου
νὰ πεῖ καὶ τὸ δικό μου ὄχι
μαζί μου κουβαλοῦσε πέτρες δίχως νὰ μιλάει
ἡ γριὰ δούλα τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ
ὅλη ὀργὴ καὶ λύπη μέσ' τὰ κουρέλια της
κρυφὰ φευγάτη ἀπ' τὴν ἰσόβια φυλακή της
κι ὁ ἀνάπηρος τοῦ Μόροβα μὲ τὸ δεκανίκι του ἀνθισμένο
κι ὁ νηστικὸς ποιητὴς
ποὺ ἀπάγγελνε ἔξαλλος στὴ βροχὴ Ἀντρέα Κάλβο
κ' ἕνας παπᾶς ποὺ πέταξε τὸ ράσο του
κι ἄρπαξε τὸν κασμὰ τῆς παραζάλης.

Ετσι γενῆκαν τὰ σχολειὰ νοσοκομεῖα
στὰ θρανία ξάπλωσαν τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ
ποὺ κόψανε τὸ μάθημα καὶ χάθηκαν στοὺς λόγγους
μὲ τὰ τετράδια καὶ τὴ μπαρούτη στὴν τσέπη
στὰ θρανία πάνω κοιλοπονάει ἡ Ἑλλάδα
σχίζουν οἱ ἀνύπαντρες τὸ κέντημά τους
οἱ παντρεμένες τὰ σεντόνια τους
ἡ μικρούλα τὴν κορδέλα ἀπ' τὰ μαλλιά της
δὲν ὑπάρχουν ἐπίδεσμοι γιὰ νὰ λουφάξει τόσο αἷμα
ποὺ πηδάει ἀπ' τὶς τρελλὲς φλέβες στὰ καλντερίμια
γεμίζοντας τριαντάφυλλα φλογάτα τὰ ντουβάρια.
Τυλίξτε τὰ ἡρωικὰ παιδιὰ μὲ τὰ σεμνὰ μάτια
λαχούρια ὁλομέταξα φέρετε ἀπ' τὰ σεντούκια σας
μαξιλαράκια πουπουλένια γιὰ τοὺς γαμπροὺς τῆς ἀθανασίας
ἐλᾶτε κορίτσια εὐωδιασμένα νὰ τὰ χαϊδέψετε
ἐλᾶτε ἀπ' τὰ ζεστὰ περιβόλια
βάλτε τὸ βελουδένιο χέρι σας
μπρὸς στὴν κρύα στιγμὴ ποὺ τρέχει καταπάνω τους
μὲ τοῦ χιονιοῦ τὸ σάβανο νὰ τὰ σκεπάσει.

Κοιμήσου μικρὸ ἀγόρι ποὺ δὲ φόρεσες ποτὲ παπούτσια
καὶ ποὺ τὸ βράδι σὰν γυρνοῦσες ἀπ᾽ τὸ μαγαζὶ
ἐμάθαινες σκοποβολὴ καὶ πολυβόλο
κρυφὰ ἀπ᾽ τὴ χήρα μάνα σου καὶ τὸν καταχτητὴ
γραμμένος κ᾽ ἐσὺ στὴν ἱερὴ συνωμοσία.
Εἶχες ἕνα πικρὸ γαρούφαλο στὸ στόμα
καὶ τραγουδοῦσες ἄτρομος τὸ θούριο τοῦ νέου κόσμου
ἐμοίραζες ἐλπίδες καὶ παράνομα συνθήματα
κάτω ἀπ᾽ τοῦ πράσινου θεριοῦ τὸ ρύγχος
χαρτάκια τυπωμένα σὲ κεῖνα τὰ ὑπόγεια
μὲ τὸ θάνατο ἄγρυπνο στὸ κατώφλι.
Σὲ βρήκαμε γεμάτο δόξα κι ἄοπλο
σ ἕνα χαντάκι τῆς Καισαριανῆς
μ ἕνα κομμάτι ψωμὶ γιὰ τρόπαιο
σφιγμένο φοβερὰ στὰ δάχτυλά σου.

Γριὲς στὰ δισεγγόνια τους φυσέκια κουβαλᾶνε
χειροβομβίδες λιώνουνε τοῦ κόρφου τους τὸ χιόνι
ἡ ἑκατόχρονη καρδιά τους σήκωσε κόκκινο μπαϊράκι
καρδιὰ σφαγμένη ἑφτὰ φορὲς γιὰ τὴν Ἑλλάδα
κυνηγημένη ἀπὸ τὴν κούνια της
ἀπὸ ἐχτρὸ γενίτσαρο καὶ φίλο
σπίτι χτισμένο ἑφτὰ φορὲς σὲ ξένα χώματα
μέλπιδα λάσπη κι ἄχερο
κατὰ πῶς κάνουν τὰ πουλάκια
καὶ πάλι σωριασμένο ἀδίσταχτα
ἀπὸ τἀστροπελέκι τοῦ συμμάχου.

Κερὰ Καλὴ κερὰ Καλὴ
κάνε πιὸ γρήγορα λιγίζει τὸ ταμπούρι
οἱ ἐγγλέζοι τὸ ἐπισήμαναν

δίχως νὰ ρωτήσουν τὴν καρδιά τους
καὶ μᾶς βαρᾶν γιατὶ εἴμαστε γενναῖοι!
Μὴν τὰ κοιττᾶς τἀποκαΐδια τοῦ κρεβατιοῦ σου
καινούριο θὰ σοῦ φκιάξουμε σὰ θὰ νικήσουμε
πέταξε τὶς παντόφλες σου στὸ θυμωμένο ρέμα
τρέξε μὲ τὶς πατοῦσες σου πάνω στὴν ἱστορία
σκάψε μὲκδίκηση τὸ κρῦο της μάρμαρο
ὅπως αὐτὴ τὰ μάγουλά σου.
Σὰ θὰ περνᾶς τὸ σύνορο
κρύψε ἀπ' τοὺς χωροφύλακες τὴ θύελλα τῶν ματιῶν σου
σκέπασε μὲ τὴ χόβολη τὴν τελευταία σου σπίθα
γιατὶ εἴμαστε δίχως φωτιὰ καὶ ροῦχο
καὶ τὸ χιονόνερο συμμάχησε μὲ τοὺς ἄλλους.

Κερὰ Καλὴ κερὰ Καλὴ
σὲ τραγουδοῦν οἱ ἐλασίτες τῆς Ἀθήνας ποὺ παίζουν μὲ τὸ θάνατο
γιὰ τὸ ψωμὶ καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ σοῦλειψε
γιὰ τὸ σταμνὶ ποὺ γέμισαν τὰ δάκρια σου
ἐσὺ ποὺ μὲ τὴν τελευταία σου ἄχνα
στεγνώνεις τόρα τὸ πουκάμισό μας.
Πές μας γιαγιὰ τὸ παραμύθι
ποὺ κλαίοντας ξερίζωσες ἀπ' τὴν Καισάρεια καὶ τὴν Ἔφεσο
καὶ τὄφερες μὲ τὰ βυζαντινὰ κονίσματα
κ' ἕνα σπειρὶ σιτάρι στὴν Ἀθήνα
μπόγο στὸ τρυφερὸ κυλίμι τἀργαλειοῦ σου
—πέτα σαΐτα μου χρυσῆ καὶ φιλντισένιο χτένι—
στὴν αὐλὴ τῆς ὁλομέταξης μουριᾶς
ποὺ οἱ πλάκες της ἀπ' τἀσημένια τάλαρα
βροντολογοῦσανε τοῦ πρόγονα ἥλιου.
Τὸ παραμύθι ποῦσωσες ἀπ' τὴ φωτιὰ καὶ τὸ μαχαῖρι
κρυμένο αἰῶνες κάτω ἀπὸ τὴ γλῶσσα σου
καὶ μεταφυτεμένο ἐδῶ

σ' ἕνα τενεκεδάκι μ' ἀθηναϊκο χῶμα
πές το μήπως σκιαχτεῖ ὁ δεκέμβρης ἀπ' τὴ φλόγα του
μήπως τοῦ λαβωμένου συναγωνιστὴ τὸ σύγκρυο σταματήσει
νὰ φέξουμε τὰ μοῦτρα μας νὰ δοῦμε ποιὸς φοβᾶται.

Πές μας γιαγιὰ τὸ παραμύθι
τἀψύ μας ντέρτι γιὰ τὴ Λευτεριὰ
νὰ λαμπαδιάσει πιὸ πολὺ μέσ' τὴν Ἀθήνα ἀπόψε
κι ὁ καπετάνιος μας ἀπ' τὰ ἑκατό σου χρόνια νὰ βαλαντώσει
καὶ κλέφτικο τραγούδι νὰ κουρδίσει.

Πολιορκημένοι ἀπὸ παντοῦ
σαράντα μέρες καὶ σαράντα νύχτες
δίχως φῶς καὶ νερὸ
δίχως ψωμὶ γιὰ τιμωρία
φαρμάκι ρίξανε στὰ πετροπήγαδά μας
τοῦ σεντουκιοῦ τὸ πίτερο
σἀντίδερα τὸ μοιραζόμαστε μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ σπουργίτια
ποὺ σκόρπισαν τὰ πυροβόλα κατὰ τῶν ὀμματιῶν τους
λίγος ἀέρας μᾶς ἔμεινε
δὲ μπόρεσαν νὰ μᾶς τὸν κόψουν
μὰ βρωμάει μπαρούτι θειάφι καὶ ψοφίμια
ξερνάει ἕναν καπνὸ ποὺ πρίζει τὰ τολμηρὰ μάτια.
Σύναξη στὰ ὑπόγεια τὸ βράδι
μᾶς φέρνουν κάτι ἔντυπα τραχειὰ
ποὺ ἠχοῦν σὰν τὶς καμπάνες τῆς πυρκαγιᾶς
γιὰ χάρη τους μονάχα ἀνάβουμε τὸ λύχνο
γιὰ νὰ διαβάζουμε τὶ λέει γιὰ μᾶς ὁ κόσμος
φυλάξαμε μιὰ δαχτυλήθρα λάδι.
Διαβάζουμε καὶ χορταίνουμε
διαβάζουμε καὶ δὲν κρυώνουμε

διαβάζουμε καὶ κλαῖμε
στοῦ Γκύζη βρέχει σίδερο
στοῦ Μακρυγιάννη ἀτσάλι
στὶς συνοικίες τοῦ Ὑμηττοῦ χρωματιστὰ χαρτάκια
ποὺ γράφει ὁ Σκόμπυ διαταγὴ νὰ τοῦ παραδοθοῦμε.

Μὲ τὰ σκουλήκια τρύπωσαν τὰ γυναικόπαιδα στὴ γῆ
μαῦροι σὰ γερασμένα ζῶα
φάγαν τὰ χόρτα καὶ τὶς ρίζες τῆς πολιορκίας
ἤπιαν νερὸ ἀπ' τὰ καντήλια τοῦ ἀδούλωτου μοναστηριοῦ
ζεστάθηκαν ἀπ' τὴ φωτιὰ ποὺ θἀνάψει αὔριο
ἀπ' ἄκρη σἄκρη στὸν πλανήτη
μιὰ ἔξοδο ὀνειρεύτηκαν μεσολογγίτικη
μἕνα καινούριο Μπάϋρον παντιέρα.
Κοπάδια ἀνθρῶποι ἄστεγοι
γυμνοὶ σὰν πέτρες νηστικοὶ λιγοθυμᾶνε
προσμένοντας τὸ λαϊκὸ μπουρλοτιέρη
νἀρθεῖ μὲ τὸ φυτήλι τῆς δικαιοσύνης.
Ἀνοῖξτε κουφὲς κλειδαριὲς τοῦ ἐμπόριου
ἀνοῖξτε ἄκαρδα λουκέτα τῆς ἀποθήκης
χύμηξε μέσα ἀγριωπὸ πλῆθος
σκοτεινὲς γυναῖκες ποὺ πολεμᾶν τὰ παιδιά σας
ἄπλυτα παιδάκια δίχως πατεράδες
σχίστε τὰ τσουβάλια μὲ φοβερὰ νύχια
κοινωνήσετε τὴ ζωὴ ποὺ σᾶς ἀρνιοῦνται!
Ἔχει πέσει μὲ βρόντο τῆς ντροπῆς ὁ τοῖχος
ἡ ἀλήθεια τσίτσιδη χτυπιέται μὲ τὸ ψέμμα
ὁ θίασος τῆς ἀπάτης μὲ τὰ βούκινα
κρύφτηκε στὴ φτιασιδωμένη πολυκατοικία
μὰ ἕνας κανάρης τῆς στεριᾶς ἀμούστακος
ζητωκραυγάζοντας τινάζεται μαζί της στὸν ἀέρα!

Εἶνε ὡραία μέσ' στὴν τρέλλα της ἡ Ἀθήνα
εἶνε ἡ πόλη ποὺ οἱ ποιητὲς ἔκαναν πιὰ πατρίδα
εἶνε ἡ πόλη ποὺ περάσπισε τὴν οἰκουμένη ὅλη
εἶναι ἡ πόλη μὲ τὰ χίλια νεκροταφεῖα
στὰ χαμόσπιτά της κρύφτηκε ἡ Ἑλλάδα τέσσερα χρόνια
τέσσερα ὁλάκερα γερμανικὰ χρόνια
τὶς συνοικίες της ἔκαψαν ἀλλεπάλληλοι τύραννοι
τὰ νήπιά της τἄσφαξε ἡ πείνα μὲ τὸ μαχαίρι τοῦ Ἡρώδη
τοὺς ἄντρες της καταβροχθίζει μέρα νύχτα ἡ ἀθανασία!

Εἶνε ὡραία μέσ' στὴν τρέλλα της ἡ Ἀθήνα
τὰ μαλλιά της χτενίζουν οἱ ἀρχαῖοι ἄνεμοι
τὰ μάγουλά της βάφει ὁ θυμὸς τοῦ Εὐρυβιάδη
παράνομο πολυβόλο εἶνε ἡ καρδιά της καὶ βροντάει.
Ἀθήνα δαχτυλιδόπετρα τοῦ πάπου μας
κασετίνα μὲ τὰ κρυφὰ τῆς φυλῆς μας
τὄνομά σου ἀνάτειλε στὸ κράνος τοῦ ἐλασίτη
τοῦ ἀγοριοῦ ποὺ θάψαμε προχτὲς
κάτω ἀπ' τὴν πορτοκαλιὰ τῆς αὐλῆς μας.
Ἐδῶ ποὺ κοιμᾶται ὁ καπετάνιος
κόκκινα δάση φυτρώνουν κάθε νύχτα
τοῦ δίκιου του ὁ θυμὸς ἀκόμα φωσφορίζει
τὸ κοντάρι του τὄχε πάρει ἀπ' τὸν ἅη Γιώργη
τὸ τελευταῖο τραγούδι του ἀπ' τὸ Θανάση Διάκο
εἰκοσιδυὸ ἀσημοκάπνιστα σπαθιὰ εἶχε στὴ ζώνη του
χτυπημένα σὲ φανατικὸ γιαννιώτικο καμίνι
ἄλλη γυναίκα ἀπ' τὴ Λευτεριὰ δὲν ἀγάπησε
ἐχτὸς ἀπ' τὴ φτωχὴ ἀθηναΐσα ποὺ τὸν γέννησε
καὶ ποὺ τὸν περιμένει ἐκεῖ στὴν ἄλλη συνοικία
μ' ἕνα στεγνὸ πουκάμισο νἀλλάξει...

Αχ, ἀπόψε ποῦνε ἡ τελευταία
ἀπ᾽ τὶς σαράντα μέρες τῆς δόξας σου
ἄναψε τὰ κόκκινα κυπαρίσσια
γιὰ νὰ μὴ μείνει σκοτεινὸς οὔτ᾽ ἕνας τάφος
βάλε παντοῦ φωτιὰ ἀρσενικιὰ κόρη
φωτιὰ μεγάλη νὰ φέξουν οἱ νύχτες τῆς γῆς
νὰ μὴ βρεῖ τρύπα νὰ κρυφτεῖ ὁ μαῦρος κόσμος
ποὺ στέριωσε τὶς φυλακὲς καὶ τὰ στρατόπεδα
καὶ πληρώνει τοὺς δήμιους τῶν μαρτύρων
ὁ κόσμος ποὺδεσε μὲ τυφλοπάνι τὴν ἀλήθεια
κ᾽ ἔκοψε τὴ γλώσσα της μὲ ψαλίδι
ὁ κόσμος ποὺ δὲν ἔκλαψε κι ἀγάπησε ποτές του
ὁ δίχως πίστη καὶ θεὸ κόσμος
ὁ κόσμος ποὺ χτυπάει τὰ καρφιὰ καὶ τροχίζει τὴ λόγχη
γιὰ τοὺς ἐπαναστάτες καὶ τοὺς προφῆτες ποὺ σταυρώνει
ὁ καταχθόνιος ὁ φωτομάχος κόσμος.

Αθήνα Ἀθήνα πόλη τοῦ μεγάλου ἥλιου
τὰ φλουριά του γιαλοκοποῦνε στὰ στήθια σου
τρελλαίνουν τὶς ἰτιὲς καὶ τὶς ἐλιές σου
κάνουν τὰ μάρμαρά σου νὰ φωνάζουν
στὰ τζάμια σου καθρεφτίζεται σὰ μάγος κόκκινος
κι ἀνατριχιάζει ἐρωτικὰ στὸ μνῆμα τὸ γρασίδι.
Ἀθήνα Ἀθήνα πόλη τοῦ μεγάλου ἥλιου
μάτωσαν τὰ σεντόνια τοῦ Ὑμηττοῦ μὲ τὰθάνατα χρώματά του
κλαῖνε τὰρνάκια σου γιὰ ἕνα σπειράκι ἁλάτι του
κλαίει κι ὁ λαβωμένος ποὺ κρυώνει.
Τὸ αἷμα σου ἔγινε κρασὶ ἀπ᾽ τὰ χάδια του
σφεντόνα ἡ ἀπόφασή σου ἀπ᾽ τὸν πυρετό του
πουλὶ ποὺ δὲ μερώνεται ὁ νοῦς σου
ἔφτιαξες τὴ φωλιά του μὲ τὸ φῶς του
τὴν ἔπλεξες μὲ τὶς χρυσόβεργές του

δὲ χωράει νύχτα στὸν Παρθενῶνα σου
δὲν τὸ καταλαβαίνουν τὸ πλοῦτος σου
αὐτοὶ ποὺ συμπονᾶν τὴ γύμνια σου
καὶ νιάζονται τάχα γιὰ τὴν ξυπολησιά σου
δὲ φόρεσαν αὐτοὶ ποτὲς ἄμφιο ἀπὸ λάμψη
σαντάλια ἀπ' τοῦ Ἀχιλλέα τὴν πανοπλία
δὲν ἤπιαν γάλα μυγδαλιᾶς πρὶν τὸ πετρώσει ὁ ἥλιος!

Σὰν καὶ τῆς κλεφτουριᾶς εἶν' τὰ παιδιά σου ἀνάλλαγα
κοιμοῦνται λερωμένα τέσσερα χρόνια
βουτηγμένα στὸ αἷμα καὶ στὸ φαρμάκι
μὲ τοὺς χαλκάδες ἀκόμα στοὺς ἀστράγαλους
τὰ κυνηγᾶνε νιόφερτες πυροβολαρχίες
σὰν ἐρωμένη Ἀθήνα σὲ κοιττᾶνε ἀπὸ δῶ πάνω
κλαῖνε ποὺ σημαδεύτηκαν τὰ μάγουλά σου
τὸ θροῦμπι σου κρύβουν στὸν κόρφο τους
ραίνουν μὲ τὸ χῶμα σου τἀχτένιστα μαλλιά τους.
Τὰ κυνηγᾶνε πάλι οἱ κρεατομηχανὲς
ἀπ' τοὺς ἴδιους δρόμους ποὺ τοὺς κυνηγοῦσε τὸ πράσινο θεριὸ
ἴδιος εἶνε ὁ ἀφρὸς τῆς λύσσας τους
στὸ λαιμό τους σπαρταράει τὸ φυλαχτὸ ποὺ τοὺς κρέμασες
καθὼς τρέχουν κάτω ἀπ' τὰ τσίνορά σου.
Βγῆκε νὰ τὰ φωτίσει μέσ' τὸ χιόνι
ἡ τελευταία πανσέληνο τοῦ χρόνου
ἀπὸ τὰ δώδεκα μενταγιόνια τῆς αἰωνιότητάς σου
νὰ μὴ σκοντάψουν τὰ νυχοποδαράκια τους στὶς πέτρες τοῦ Κάϊν
καθὼς τὰ κυνηγᾶνε τἀερόπλανα
σὰν ἀγρίμια ποὺ ὀσμίζονται ὅσο δὲν πρέπει τὰ ρουθούνια τους
σὰν ἀγρίμια φευγάτα ἀπ' τοῦ θεοῦ τὴ στάνη.
Τραβᾶν γιὰ τὰ λημέρια τῶν προγόνων μας
μὲ τὰ μανίκια βουτηγμένα στὸ αἷμα τῶν συντρόφων
ποὺ ἄταφους χαιρέτησαν κάτω ἀπ' τὰ ὄρνια

γυμνοὶ ζωσμένοι τὰ σταυρωτά τους ἅρματα
πορφυρογένητοι τοῦ λαϊκοῦ στρατοῦ τῆς ἀγάπης
πᾶνε μὲ τοὺς ἀετοὺς τῆς μοίρας μας
πᾶνε μὲ τὸ παράπονο τῆς φυλῆς μας
πᾶνε μὲ τῶν μανάδων τους τὰ βλέμματα
ποὺ στήλωσαν μαρμάρινα καὶ τοὺς ζητᾶν στὴ νύχτα...

Ἡρωες στεφανωμένοι μὲ τὸ πιὸ λαμπρὸ φεγγάρι τῆς ἱστορίας
ἀδέρφια ποὺ ἀνοίξατε στὰ γιδοστράτια λεωφόρους
στοὺς πληγωμένους ὤμους σας
σηκώσατε ἀποφασιστικὰ τὸ σταυρὸ τοῦ κόσμου
μορφὲς ἀσκητικὲς τῶν βουνῶν τῆς ἀντίστασης
δῶστε μας ἀντίδερο μὲ τὸ χέρι σας
κοινωνῆστε μας μὲ τὰ τραγούδια σας τὴν πατρίδα
ἄντρες μὲ τὰ μακριὰ μαλλιὰ καὶ τὰ γένια
βυζαντινοί μας ἅγιοι μὲ τὰ φυσεκλίκια
ἀηδημήτρηδες κι ἀηγιώργηδες καβαλαρέοι
ἀγαπητικοὶ τῆς λαϊκῆς μούσας
παιδιὰ ποὺ θὰ σᾶς λατρέψουν αὔριο τῆς γῆς οἱ σκλάβοι
πιότερο ἀπ᾽ τοὺς θεούς τους.

Τρέξατε εὐτὺς ἀπὸ τὰ Δερβενάκια
μόλις σᾶς κάλεσε ὁ Κολοκοτρώνης
φυλακισμένος σὲ σκουριασμένα κάγγελα καὶ πετρωμένος
γιατὶ νὰ μὴ μπορεῖ νὰ κατεβάσει τὸ μπρούντζινο χέρι του
νὰ χλιμιντρίσει τὸ πρασινόμαυρο ἄλογό του
νὰ σελαγίσει στὴν ἀθηναϊκὴ ἄσφαλτο
ὁ πύραυλος τῆς χαίτης του σὰν τρομερὸς κομήτης!
Πῶς κρατιέται μαρμαρωμένος ἑκατὸ χρόνια
καταμεσὶς στὴν πρωτεύουσα τοῦ μεγάλου πόνου
μᾶς τὸν χτίσανε μὲ σίδερο καὶ πέτρα

μὴ καὶ ξαναβροντήξει ἡ λιόντισα φωνή του
πῶς βαστάει ὁ παποὺς καὶ δὲ γκρεμίζεται
νὰ βλέπει ἁρματωμένα νὰ περνᾶν
κάτω ἀπὸ τὰ πουρνάρια τῶν φρυδιῶν του
τἀγγόνια τοῦ Ἰμπραὴμ φερμένα πάλι ἀπὸ τὸ Νεῖλο
νὰ κυνηγᾶν τὴ ματωμένη ἀνταρτοσύνη μας
νὰ ψάχνουν οἱ ἀράπηδες τὰ σπίτια μας
νὰ σκούζουν τὰ μωρά μας βλέποντάς τους...

Τρέξατε εὐτὺς ἀπ' τὸ Μωριὰ ξυπόλητοι
πεζοπορώντας νηστικοὶ κάτω ἀπ' τὸ χιόνι νύχτες
γιὰ νὰ χειροκροτήσετε τὴν πρωτεύουσα ποὺ πάλευε
κρασὶ νὰ πιεῖτε στὸ ματωμένο της γάμο
μὲ τῶν ἐχτρῶν τὸ καύκαλο γιὰ τάσι
νὰ βάλετε τὰ δασὰ στέρνα σας γύρω ἀπὸ τὸ χορό της
νἀνάψετε μὲ τῆς πίστης της τὸ τσακμάκι
πελώρια ἔλατα μέσ' τὴν πλατεία Συντάγματος
φερμένα ἀπ' τὸν Ταΰγετο
ἔλατα μὲ τἀνάστημα τῆς Ἑλλάδας!
Μαζί σας τρέξαν τὰ παιδιὰ τῆς πόλης
οἱ χτεσινοὶ ἀπεργοὶ οἱ συνωμότες
οἱ σαμποτὲρ τοῦ Πειραιᾶ μὲ τὸ λιμάνι στὴν καρδιά τους
ποὺ ἀνάψανε τὰ χρόνια τους μὲ δυναμίτη
πρὶν ἀκόμα χλοΐσει τὸ δέρμα τους
οἱ διαδηλωτὲς μὲ τὰ λάβαρα τῆς πατρίδας
ποὺ σχίζαν τοῦ καταχτητὴ τὸ σιδερόφραχτο φραγμὸ
στοὺς δρόμους τῆς τετράχρονης ἑλληνικῆς ἐλπίδας
κάτω ἀπ' τὴ φωτιὰ καὶ τὸ μῖσος του
καὶ τὰ κορίτσια τὰ ξανθὰ
ποὺ βάψανε στὴν πίσα τὸ πουκάμισό τους
τέσσερα χρόνια στὰ στρατόπεδα
δοσμένα καὶ πάλι στὸν κίντυνο μὲ τρέλλα

ὅπως σὲ μελαχρινὸ ἐραστὴ
μὲ τὸ μποῦστο τους γεμάτο ἀμύριστα λεμονάνθια
καπετάνισες καβαλάρισες τοῦ νέου μας θρύλου
ἐζήσαμε μονάχα γιὰ νὰ σᾶς δοῦμε
δὲν ἦταν ὄνειρο ἡ ἁρματωμένη κορμοστασιά σας
κορίτσια ποὺ ἀραδιαστήκατε πυκνὰ μαργαριτάρια
στῆς οἰκουμένης τὴν αὐριανὴ κορώνα!

Ἀθήνα Ἀθήνα
σκισμένες οἱ παντιέρες σου χάμω τὰ σπίτια σου
κοράκια τρῶνε τὰ σπλάχνα σου
χυμένα στὸ σφαγεῖο τῆς ποδιᾶς σου
οἱ γυναῖκες παράτησαν τὰ παιδιά τους καὶ χάθηκαν
τὰ παιδάκια κλαῖνε πίσω ἀπ' τοὺς ξένους στρατιῶτες
οἱ ξένοι στρατιῶτες κι αὐτοὶ κλαῖνε
ὅλοι κρυώνουμε δίχως ἀγάπη...
Ἔμιναν στὴ νύχτα χιλιάδες ἀνοιχτὰ παράθυρα
μὰ ὁ Χριστὸς δὲν ἦρθε
ποῦ νὰ βρεθεῖ ἕνα πανὶ γιὰ σπάργανο
τέσσερα χρόνια δένουμε τὶς πληγές μας
εἶνε δίχως καμπάνες οἱ ἐκκλησιές σου
στὴ σιδερένια τους σκεπὴ κούρνιασαν τὰ τρομαγμένα περιστέρια
πῆραν νωρὶς τὰ βουνὰ οἱ παπάδες
τοῦ Παπαφλέσσα τὸ τρόπαιο δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ κοιμηθοῦνε
κι ὁ Σαμουὴλ δὲν εὐκαιροῦσε νὰ λειτουργήσει
σένα ὑπόγειο κλείστηκε μένα βαρέλι μπαρούτη
καὶ τὸ καντήλι τῆς καρδιᾶς του.

Ἀθήνα εἶνε δίχως στέγες τὰ σπίτια σου
καὶ πίνουν τὴ βροχὴ μὲ μεγάλα τουλούμια
μέσα χυμήξανε οἱ λιμασμένοι σκύλοι

καὶ τρῶνε ζωντανὸ τὸν παράλυτο παπποὺ
ἀφησμένο ἀπ' ὅλους μας στὴν καρέκλα του
μιὰ τρελλὴ μὲ κόκκινα κουρέλια γυρίζει στοὺς δρόμους
καὶ λέει ἕνα τραγούδι γεμάτο αἵματα.
Τὰ ὄργανα καὶ τὰ τούμπανα σώπασαν
τὰ καραβάνια μερμηγκιὲς τραβᾶνε κάτω
λινὰ σεντόνια κρούσταλα λινὰ σεντόνια χιόνι
στρώνει ἀπὸ τὶς κασέλες της βγαλμένα ἡ Βοιωτία
γιὰ νὰ πατήσουν τὰ παληκάρια τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἐλπίδας
καὶ τὰ πουλάρια ποὺ τράνεψαν στοὺς σταύλους τοῦ ἥλιου
ποτάμι βυσινὶ χύθηκε μὲ μερσινιὲς ὄχτες
ποὺ τρέχει νὰ ξυπνήσει τὸ σαβανωμένο κάμπο
γιατὶ ἤρτε ἡ Ἱστορία ἀπ' τὰ μέτωπα
μὲ τὸν ποδόγυρό της ματωμένο
καὶ βιάζεται τὸ τρομερὸ κοντύλι της νὰ γράψει τὴν ἀλήθεια.

Ἀθήνα Ἀθήνα
μιὰ φορὰ κι ἕναν καιρὸ
σὲ μιὰν αὐλὴ πλακόστρωτη μ' ἁρμοὺς ἀσβεστωμένους
κυπαρισσάκι φώτιζε μιὰ καρυδένια κούνια
καὶ στὰ κυπαρισσόκλωνα πουλάκι κελαδοῦσε
καὶ μὲ κυπαρισσόμηλα τὴ μάνα πετροβόλα
ποὺ νιόπαντρη γιὸ κούναγε μὲ τὸ δεξὶ ποδάρι
καὶ τὶς φασκιές του κέντταγε μολόχρυσο τιρτίρι.
Μὴν τὶς λυπᾶσαι τὶς κλωστὲς τοῦ πρέπει δαχτυλίδι
λεβέντη μου τὸν τραγουδᾶ καὶ ρήγα τονε κρένει
καὶ τὸ μωρὸ ποὺ τᾶκουγε σὰν μπῆκε στὰ δεκάξη
τὴ μάνα του παράτησε τὴ Δευτεριὰ ἐρωτεύτη
γιὰ χάρη της πολέμησε σαράντα μερονύχτια
ὡς ποὺ στ' ὁδόφραγμα ἄγγελος ἦρθε καὶ τὸν ἐπῆρε...

ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΤΟ ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΤΟΥ
1945 ΣΕ 1.500 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΓΙΑ
ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ
ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ «ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ» Α.Ε.

(Ἀριθ. ἔκδ. 18/1945)

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ 1930

ΟΙ ΣΦΥΓΜΟΙ ΤΗΣ ΣΙΓΗΣ ΜΟΥ

βραβεῖο Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν 1936

ΕΤΟΙΜΑ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ:

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΩΝ ΣΕΙΡΗΝΩΝ ποιήματα 1936 - 1940

Ο ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ ΛΥΧΝΟΣ ποιήματα 1941 - 1945

ΦΩΝΕΣ ΜΙΑΣ ΜΑΓΙΣΑΣ νέα ποιήματα

ΧΡΥΣΩ μυθιστορηματικὴ ἐξομολόγηση

Η ΜΑΓΙΚΗ ΦΛΟΓΕΡΑ τραγούδια γιὰ παιδιὰ

Βιβλιοθήκη
ΤΕΛΛΟΓΛΕΙΟΥ
ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΤΕΧΝΩΝ
Α.Π.Θ.
Κωδ.....

«ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ» Α. Ε.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 4 - ΤΗΛ. 35-347

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

— Δ. Γληνοῦ: Τὰ σημερινὰ προβλήματα τοῦ ἑλληνισμοῦ.
— Ν. Ζτχαριάδη: Ὁ ἀληθινὸς Παλαμᾶς.
+ Γ. Ζιούτου: Ὁ τύπος στὴ λαϊκὴ δημοκρατία.
** Κ. Σακαντάνη: Τὸ πρόβλημα τῆς παραγωγικῆς γῆς.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

— Γ. Ζέβγου: Σύντομη μελέτη τῆς νεοελληνικῆς ἱστορίας. Μέρος Α'.
— Ἱστορία τοῦ Κ.Κ. τῆς Σοβιετικῆς ἑνώσης. Τόμος Α'.
* » » » » » Β'.
* Γ. Ζέβγου: Σύντομη μελέτη τῆς νεοελληνικῆς ἱστορίας. Μέρος Β'.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

— Λ. Σεγκάλ: Ἀρχὲς πολιτικῆς οἰκονομίας. Τόμ. Α'.
— Α. Λεόντιεφ: Ἡ ἐργασία στὸν καπιταλισμὸ καὶ στὸ σοσιαλισμό.
** Λ. Σεγκάλ: Ἀρχὲς πολιτικῆς οἰκονομίας. Τόμος Β'.
** Α. Λεόντιεφ: Πολιτικὴ οἰκονομία.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

— Ρόζενταλ - Γιούντιν: Μικρὸ φιλοσοφικὸ λεξικό.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

— Κ. Καραγιώργη: Γύρω ἀπὸ τὸ Δεκέμβρη.
* Δ. Γληνοῦ: Ἡ Τριλογία τοῦ πολέμου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

— Α. Ἀγγελούλη (Βρατσάνου): Βροντάει ὁ Ὄλυμπος.
** Λ. Μωραΐτη: Ἀπὸ τ' ἀντάρτικο τῆς Ρούμελης.
** Γ. Ζιούτου: Τὸ ἐθνικὸ συμβούλιο.
** Ἀρχεῖο ἐθνικῆς ἀντίστασης (περιοδικὴ ἔκδοση).

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

* Ρεβιάκιν: Ὁ Στάλιν γιὰ τὴν τέχνη.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

— Ρίτας Μπούμη - Παππᾶ: Ἀθήνα.
** Κ. Βάρναλη: Ἡ ἀληθινὴ ἀπολογία τοῦ Σωκράτη (τρίτη ἔκδοση).
** Ν. Χάγερ - Μπουφίδη: Τὰ παράλληλα.

ΑΠΑΝΤΑ ΜΑΡΞ—ΕΝΓΚΕΛΣ—ΛΕΝΙΝ—ΣΤΑΛΙΝ

* Μάρξ: Ἡ 18η Μπρυμαίρ τοῦ Λουδοβίκου Βοναπάρτη.
** » Ταξικοὶ ἀγῶνες στὴ Γαλλία.
** » Ἀθλιότητα τῆς φιλοσοφίας.
** » Κριτικὴ τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας.
** » Κριτικὴ τοῦ προγράμματος Γκότα.
* Ἔνγκελς: Ἐπανάσταση καὶ ἀντεπανάσταση στὴ Γερμανία.
** » Ἀντι - Ντύρινγκ.
** » Ὁ πόλεμος τῶν χωρικῶν.
** » Ὁ Λουδοβίκος Φόϋερμπαχ καὶ τὸ τέλος τῆς κλασικῆς γερμανικῆς φιλοσοφίας.
* Λένιν: Ὁ ἰμπεριαλισμός, ἀνώτατο στάδιο τοῦ καπιταλισμοῦ.
** » Ὁ ἀριστερισμός, παιδικὴ ἀρρώστεια τοῦ κομμουνισμοῦ.
** » Κράτος καὶ ἐπανάσταση.
** » Ὑλισμὸς καὶ ἐμπειριοκριτικισμός.
— Στάλιν: Διαλεκτικὸς καὶ ἱστορικὸς ὑλισμός (ἀνάτυπο).
* » Λόγοι γιὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸ πόλεμο.
** » Ὁ μαρξισμὸς καὶ τὸ ἐθνικὸ καὶ ἀποικιακὸ ζήτημα.
** » Ζητήματα λενινισμοῦ.

— κυκλοφόρησαν + ἐξαντλήθηκαν * τυπώνονται ** ἑτοιμάζονται